

REPUBLIKA
SLOVENIJA
UPRAVNO
SODIŠČE

FLB o.p., d.o.o.

10-11-2021

PRILLOGE

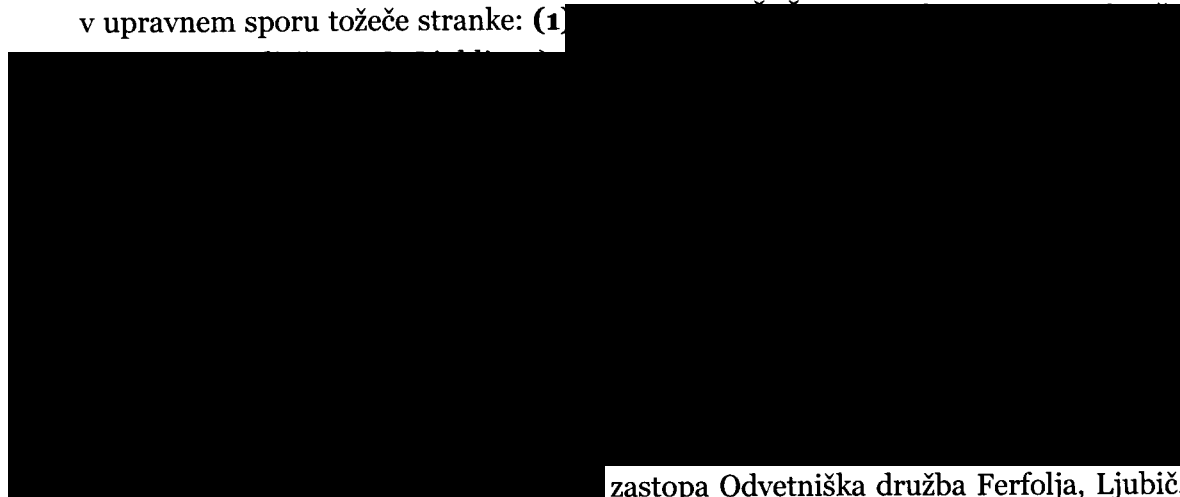
I U 323/2021-16

SKLEP

Upravno sodišče Republike Slovenije je v senatu, ki so ga sestavljali višji sodnica in sodnika Jure Likar kot predsednik in dr. Damjan Gantar ter mag. Barbara Fajdiga Jadek kot člana,

ob sodelovanju pravosodne svétnice Martine Greif kot zapisnikarice,

v upravnem sporu tožeče stranke: (1)

zastopa Odvetniška družba Ferfolja, Ljubič, Bauk o.p., d.o.o. iz Ljubljane, zoper toženo stranko: (1) **MESTNA OBČINA LJUBLJANA**, Mestni trg 1, ki jo zastopa Odvetniška družba Čeferin, Pogačnik, Novak, Koščak in partnerji, o.p., d.o.o. iz Grosuplja, (2) **REPUBLIKA SLOVENIJA**, ki jo zastopa Ministrstvo za notranje zadeve,

zaradi varstva ustavnih pravic,

o tožbi zoper **materialni akt** deložacije tožnikov in njihovih stvari iz prostorov Tovarne Rog ter rušenja stavb bivše »Tovarne Rog« z dne 19. 1. 2021,

na seji **20. oktobra 2021**

SKLENILO:

- I. Tožba se zavrže.
- II. Vse stranke nosijo svoje stroške postopka.

OBRAZLOŽITEV:

1. V tožbi tožniki navajajo, da so bili posestniki in uporabniki nepremičnin na naslovu Trubarjeva 72, Ljubljana (prostor bivše »Tovarne Rog«) in da vlagajo tožbo na podlagi prvega odstavka 4. člena ZUS-1, in sicer zoper nezakonit dejanski oblastni akt toženih strank, tj. nezakonite prisilne deložacije tožnikov in njihovih stvari iz spornih prostorov ter rušenja stavb bivše »Tovarne Rog« z dne 19. 1. 2021, s katerim sta toženki posegli v njihove človekove pravice in temeljne svoboščine, in sicer v pravico do osebnega dostojanstva in varnosti (34. člen Ustave RS), pravico do enakega varstva pravic (22. člen Ustave RS), pravico do nedotakljivosti stanovanja (36. člen Ustave RS), pravico do političnega združevanja (42. člen Ustave RS) ter pravico do svobodnega umetniškega ustvarjanja (59. člen Ustave RS).
2. Tožniki pojasnjujejo, da so bili na podlagi dogovora in soglasja s prvo toženko v navedenih nepremičninah že vrsto let in v njih opravljali različne dejavnosti, ki so bile dogovorjene s prvo toženko ob nastopu posesti. Do 19. 1. 2021 so imeli izključno posest in v tožbi za vsakega posebej podrobneje opisujejo, kakšne dejavnosti so v spornih prostorih opravljali.
3. Zoper akt tožniki nimajo na voljo drugega ustreznega pravnega varstva, saj so bile stavbe, v katerih so izvajali svoje dejavnosti, porušene neposredno po njihovi deložaciji in posestno varstvo posledično ni niti mogoče niti smiselno, razen pogojno v primeru tožnikov [REDACTED] [REDACTED] ki so imeli v posesti prostore v glavni stavbi, ki ni v celoti porušena. Vendar o tem, ali je posestno varstvo tudi v njihovem primeru sploh dopustno (ali je torej sploh še možen restitucijski oziroma prepovedni zahtevek), pristojno sodišče še ni odločilo, pa tudi sicer je glede na popolno nezakonitost in samovoljnost dejanja toženih strank ter glede na brutalnost, brezobzirnost, širino in obseg posega toženih strank v človekove pravice in temeljne svoboščine tožnikov, zgolj posestno varstvo mnogo preozko in neustrezno, zato je zoper opisani akt toženk dopustno sprožiti upravni spor.
4. Prva toženka je v jutranjih urah dne 19. 1. 2021 začela z v tajnosti načrtovano in

■
—
■

organizirano akcijo izpraznitve nepremičnin bivše Tovarne Rog in z rušenjem stavb v njej. Njeno ravnanje je z zavarovanjem in uporabo prekomerne sile proti tožnikom in drugim podpornikom Avtonomne tovarne Rog omogočala in zagotavljala druga toženka s številnimi pripadniki policijskih enot na mestu dogajanja. Tako je prva toženka s pomočjo varnostnikov in policistov iz nepremičnin deložirala tožnike in druge uporabnike ter začela z rušenjem stavb. Prva toženka je angažirala več varnostnikov, gradbeno mehanizacijo ter asistenco številnih pripadnikov policijskih enot, namenjene za izpraznitev in rušenje stavb, kljub temu, da ji je bilo vseskozi dobro znano, da tožniki in ostali uporabniki nepremičnine uporabljajo in jih imajo v posesti. Prva toženka je s pomočjo druge toženke na podlagi takšnega dejanja nasilno odstranila tožnike iz prostorov in pričela z rušenjem nepremičnin, ki so v formalni lasti prve toženke. Ta je uporabnikom Tovarne Rog dovolila brezplačno uporabo že v letu 2006 in dejanja, ki jih je ob asistenci policijskih enot izvršila dne 19. 1. 2021, nimajo pravno veljavnega naslova. Prva toženka namreč ne razpolaga z nobeno pravnomočno sodbo, ki bi nalagala kateremukoli od tožnikov, da bi moral nepremičnine izprazniti, niti z veljavnim gradbenim dovoljenjem za rušenje. Prva toženka je dano soglasje in posodbeni dogovor z uporabniki Tovarne Rog iz 2006 o dovoljeni uporabi nepremičnin Tovarne Rog dne 19. 1. 2021 kršila tako, da je nezakonito oblastno dejanje, kot je opisano v tej tožbi, ob asistenci policije izvršila, ne da bi tožnike ali druge uporabnike o tem kakorkoli predhodno obvestila. Varnostniki so tožnike [REDACTED] nasilno vrgli iz spornih prostorov. Tožnik [REDACTED] [REDACTED] sta dne 19. 1. 2021 želela vstopiti v sporne prostore, vendar so jima varnostniki in Policija to preprečili. Nujno je, da naslovno sodišče ugotovi nezakonitost takšne oblastne samovolje in nasilništva. Sodišču predlagajo, da tožbi v celoti ugotovi in ugotovi nezakonitost izpodbijanega dejanja ter poseg v našete človekove pravice in temeljne svoboščine. Hkrati naj jima nerazdelno naloži plačilo odškodnine vsakemu od tožnikov posebej v znesku 5.000 EUR.

5. V odgovoru na tožbo je prva toženka prerekala dopustnost tožbe, češ da imajo tožniki primarno, če zatrjujejo, da so bili posestniki (kar sicer po mnenju toženke ni res), drugo sodno varstvo. Tega so tudi izkoristili, saj so določeni tožniki vložili predlog za začasno odredbo zaradi motenja posesti na Okrajno sodišče v Ljubljani. Slednje je s sklepom Z 19/2021 z dne 5. 3. 2021 predlog zavrnilo, saj so nekateri tožniki že ubrali drugo sodno varstvo, to je postopek zaradi motenja posesti in vložili predlog za začasno odredbo v postopku motenja posesti. Tako je jasno, da imajo tožniki drugo pravno pot, drugo sodno varstvo, to je tožbo zaradi motenja posesti ali eventualno odškodninsko tožbo, saj zahtevajo v tem postopku plačilo odškodnine. Toženki je bila dne 1. 4. 2021 vročena v odgovor tožba zaradi motenja posesti v sodnem postopku IV P 209/2021 tožnikov [REDACTED] [REDACTED]. Ali so drugi tožniki

iz te zadeve tožbo zaradi motenja posesti prav tako vložili zoper MOL in RS, prvi toženki ni poznano.

6. Prva toženka podrejeno ugovarja tudi obstoj litispendence, saj na podlagi istega historičnega dogodka tožniki z istim namenom vlagajo več tožb (predmetno in tožbo zaradi motenja posesti) na različna sodišča. V tej zadevi ne gre za akt nezakonite prisilne deložacije tožnikov in njihovih stvari, pač pa za prevzem neposredne posesti na zapuščeni stavbi po Stvarnopravnem zakoniku (v nadaljevanju SPZ).
7. Prva toženka prereka tudi utemeljenost tožbe in obširno pojasnjuje, da ne drži, da so bili tožniki posestniki in da so nepremičnine uporabljali na podlagi njenega soglasja; da je bil Rog dne 19. 1. 2021 zapuščen; da niti varnostniki niti policija niso nikogar deložirali (da pa so po prevzemu nepremičnin v posest s strani prve toženke poskušali nekateri obiskovalci oziroma nekdanji uporabniki vdreti na silo na območje in je prihajalo do konfrontacij); da je med strankami sporno za katere nepremičnine točno sploh gre; da so sodišča v pravnem postopku izdala več pravnomočnih in izvršljivih sodb, ki se nanašajo na sporne nepremičnine in ki so jih tožeče stranke dolžne vrniti toženi stranki v posest; da je toženka zoper izključne posestnike vložila lastninsko tožbo in z njo uspela ter nato sprožila izvršilni postopek; da je toženka dne 19. 1. 2021 vstopila v prostore nekdanje tovarne ROG in ugotovila, da so vse nepremičnine zapuščene, zato je ponovno vzpostavila neposredno posest ter jo zavarovala z varnostno službo, s katero ima sklenjeno pogodbo; da se je ob približno 7. uri pred vhodom zbralo več oseb, ki so hotele (na silo) vstopiti v varovano območje; da so bili varnostniki prisiljeni uporabiti najmanjšo potrebno fizično silo (potiskanje), da so lahko preprečili neupravičen vstop na varovano območje; da so nato poklicali na 113 in policiste obvestili o kršitvah javnega reda; da so ti na lokacijo prispeli ob približno 7.40 uri in pričeli z izvajanjem policijskih nalog in postopkov; da ni bila nikomur povzročena škoda; da so bile vse stvari v notranjosti zapuščene; da tudi toženka uživa pravico do zasebne lastnine in da bi ugoditev tožbenemu zahtevku pomenilo poseg v njeno pravico do zasebne lastnine. Predlaga zavrženje oziroma zavrnitev tožbe in zahteva povrnitev stroškov postopka.
8. Druga toženka v odgovoru na tožbo navaja, da spornega dne ni izvajala deložacije tožnikov niti njihovih stvari, prav tako ni sodelovala pri izvajanju dejanj deložacije ali rušenj. Policija je izvajala interventne naloge in naloge za zagotovitev javnega reda in miru. Pri izvajanju zakonitih nalog je spoštovala človekove pravice posameznikov tako glede dostojanstva in varnosti, v postopkih so imeli udeleženci zoper izdane ukrepe pravna sredstva. Policija ni vstopala v stanovanja oz. prostore, za katere tožniki trdijo, da so jih uporabljali, prav tako ni posegala v njihovo pravico do združevanja, saj je ukrepala le, ko je prišlo do kršitev, nespoštovanja odredb in nasilnih ravnanj udeležencev, med njimi tudi nekaterih tožnikov. Naloge je izvajala v potrebnem obsegu, strokovno, zakonito

in sorazmerno. Poleg tega mora posameznik morebitne kršitve človekovih pravic skladno z novejšo sodno prakso Vrhovnega sodišča (npr. sklep I Up 104/2019) uveljavljati s pravnimi sredstvi v okviru sodnega postopka, ki je predviden za varstvo pravic na nekem pravnem področju. Kadar je v sodnem postopku na razpolago kakšno pravno sredstvo, mora posameznik za varstvo svojih pravic takšno pravno sredstvo izkoristiti. Tožniki, zoper katere so bili izvedeni s strani Policije kakšni postopki, so imeli pravno varstvo zagotovljeno v okviru tistih postopkov in širše. Odločanje po 4. čl. ZUS-1 pride v poštev le, če stranka nima nobenega sodnega varstva zoper akt ali ravnanje organa, zatrjuje pa poseg v človekove pravice in tako ne bi mogla priti do sodnega varstva. Za uveljavitev pravic je v razmerju tožnikov do druge toženke pravno varstvo zagotovljeno v številnih postopkih. Za uveljavitev zatrjevane škode je tudi zagotovljeno pravno varstvo v civilnem odškodninskem postopku. Enako velja za kršitve osebnostnih pravic, kamor sodijo zatrjevane kršitve človekovih pravic s strani druge toženke. Te kršitve bi tožniki lahko uveljavljali na podlagi 134. člena Obligacijskega zakonika (v nadaljevanju OZ), zatrjevana nezakonita ravnanja policistov pa v okviru instituta pritožbe zoper delo policije. Slednje pritožbe tožniki niso vložili. Zoper sklep o pridržanju bi lahko vložili pritožbo skladno s pravnim poukom, navedenim na pisnem sklepu, zoper plačilni nalog je pravno sredstvo zahteva za sodno varstvo, kot izhaja iz pravnega pouka, česar pa niso storili. Pritožba oz. zahteve za sodno varstvo niso bile vložene, izdani plačilni nalogi so bili plačani. Zato ni izpolnjena procesna predpostavka za vodenje upravnega spora po 4. čl. ZUS-1. Za uveljavitev premoženjske ali nepremoženjske škode bi tožniki morali postaviti zahtevek po določbah OZ pred sodiščem splošne pristojnosti v pravnem postopku, pa tudi sicer je glede tega tožbeni zahtevek premalo specificiran in ni jasno niti na katero vrsto škode se nanaša za posameznega tožnika.

9. Druga toženka tudi po vsebini prereka vse navedbe tožnikov, ki se nanašajo na trditve o njenih nezakonitih dejanjih, zanika kršitev človekovih pravic, izrecno nasprotuje navedbam, da je Policija nudila asistenco varnostnikom pri deložaciji tožnikov in izpraznitvi prostorov stavbe Rog, da je onemogočila posestno varstvo ter ravnala brutalno, brezobzirno, nezakonito in samovoljno ter posegla v človekove pravice in temeljne svoboščine tožnic in tožnikov. Druga toženka, in sicer njen organ v sestavi Policija, ni nudila asistenc ali kakorkoli sodelovala pri dejanjih deložacije ali rušitve prostorov bivše tovarne Rog, ampak je kasneje, ko je prišlo do kršitev javnega reda in miru, opravljala interventne naloge in naloge zagotavljanja javnega reda in varnosti. Druga toženka je bila 14. 1. 2021 s strani prve toženke obveščena, da so objekti nekdanje tovarne Rog prazni in jih bodo 19. 1. 2021 prevzeli v posest. Na sestanku jo je prva toženka seznanila, da ima izvršljivo sodbo Okrajnega sodišča v Ljubljani. Policija je ugotovila, da za asistenco ni zaprosil izvršitelj in ni podane zakonske podlage za njeno asistenco, bo pa v primeru kršitve javnega reda in miru v skladu z zakonom izvajala

interventne naloge za vzpostavitev javnega reda in miru. Na podlagi preteklih dogodkov povezanih z nekdanjo tovarno Rog, je bilo pričakovati, da bi lahko prišlo do večje kršitve javnega reda in miru, zaradi česar je policija načrtovala ustrezne kadrovsko-materialne pogoje za zagotavljanje oz. vzpostavljanje javnega reda in miru v skladu z Usmeritvami za izvajanje policijske intervencije. Območna PP Ljubljana Center je za območje bivše tovarne Rog izdelala načrt izvajanja usmerjene policijske dejavnosti ob morebitnih kršitvah javnega reda in miru.

10. Dne 19. 1. 2021 je direktor najete varnostne službe ob 7.02 na Operativno komunikacijski center Policijske uprave Ljubljana sporočil, da so vzpostavili varovano območje in okolico ogradili z usmerjevalnimi ograjami. Ob 7.21 je bilo sporočeno, da se je zbrala skupina osmih oseb, da želijo vstopiti na varovano območje in da se kljub pojasnilom in opozorilom nočejo odstraniti. Ob 07.30 so sporočili, da so varnostniki uporabili ukrepe iz 45. člena Zakona o zasebnem varovanju (v nadaljevanju ZZasV-1) zoper osebe, ki so hotele s silo vstopiti na varovano območje. Skladno s 57. členom ZZasV-1 mora namreč varnostnik, v primeru, da osebo zadrži ali uporabi sredstva za vklepanje in vezanje, fizično silo, plinski razpršilec ali strelno orožje, o tem takoj obvestiti Policijo. Posledično je bilo na kraj napotenih nekaj policistov, kasneje še nekaj dodatnih, ker ti niso mogli obvladati situacije. Prva toženka prereka navedbe o prekomerni uporabi sile in preštevilnosti policistov in v zvezi s tem dodatno pojasnjuje, da je ob 7.40 iz dvorišča Roga skušal zapeljati voznik s specialnim vozilom »pajak« in tedaj so osebe iz ulice stekle proti odprtemu delu ograje, da bi vstopile na varovano območje. Varnostniki in policisti so jih pozivali, naj se odmaknejo, vendar tega niso upoštevali, zato so policisti v času do 8.00 zaradi ugotovitve identitete izvedli identifikacijske postopke enajstih oseb (med njimi tudi tožnikov **[redacted]** **[redacted]**). Ker torej policisti, ki so bili do tedaj na kraju, niso mogli zagotoviti reda in varnosti ljudi, je ob 7.45 uri na kraj prispela dodatna skupina policistov in se postavila pred ograjo varovanega območja. Osebe pred ograjo so nato ob vsakem poskusu uvoza in izvoza vozila poskušale nasilno vstopiti v notranjost, varnostniki so jim to preprečevali, policisti pa so jih opozarjali, naj s kršitvami prenehajo. v nasprotnem bodo sankcionirani in bodo zoper njih uporabljena prisilna sredstva. V nadaljevanju je na kraj prišlo preko 30 oseb (do popoldne jih je bilo cca 150) in policisti so za zagotavljanje javnega reda in miru postavili kordon. Opozorjeni so bili, da bodo v primeru kršitev uporabljena prisilna sredstva in kršitelji pridržani. Okoli 9.25 je množica poskušala znova vstopiti na varovano območje (ob odpiranju ograj zaradi dostopa tovornega vozila), pri čemer so s pestmi udarjali po ščitih in s telesi poskušali razmakniti ščite policistov, ki so stali v kordonu. Policisti v kordonu so po odredbi policijskega vodje proti množici uporabili prisilna sredstva, in sicer telesno silo - skupinska uporaba telesne sile za potiskanje, odpiranje in razdvajanje oseb, pri čemer so za

■
—
■

potiskanje in odrivanje uporabili palico tonfo in ščite ter množico potisnili nazaj in tako preprečili kršitve javnega reda in miru. Takoj za tem, pri prehodu drugega tovornega vozila, je množica ponovno na enak način poskušala vstopiti na varovano območje. Policisti so ponovno po odredbi policijskega vodje uporabili prisilna sredstva.

11. Ker javnega reda ni bilo mogoče vzpostaviti in drugače odvrniti ogrožanja, so policisti izvedli prijetje in odredili pridržanje šestim osebam, ki so se pri tem aktivno uprle, zato so bila zoper njih uporabljena prisilna sredstva (telesna sila in sredstva za vklepanje in vezanje). Med osebami, zoper katere je bilo izvedeno prijetje in pridržanje, je bil tožnik [REDACTED], zoper katerega sta dva policista, uporabila telesno silo in sredstva za vklepanje in vezanje. Tožnik [REDACTED] je bil eden izmed tistih kršiteljev, ki so napadali, žalili policiste in se aktivno upirali. Aktivno se je upiral pri uporabi prisilnega sredstva telesne sile (prijem okoli vratu), zato je bil uporabljen strokovni prijem davljenje od zadaj s podiranjem na tla. Ker pa se je še vedno aktivno upiral, je bilo uporabljeno prisilno sredstvo ključ na komolcu in zaradi odvrnitve napada na policiste, možnosti samopoškodovanja ali bega, pa so bila uporabljena prisilna sredstva za vezanje in vklepanje - plastične zatege, zadaj na hrbtu. Bil je seznanjen s pravicami, ki pa jih ni uveljavljal, v postopku ni bil telesno poškodovan. Vodja policijske enote je ocenil prisilna sredstva za zakonita, strokovna in učinkovita.
12. Osebe, zoper katere je bilo izvedeno prijetje, med njimi tožnik, so bile privedene do intervencijskih policijskih vozil zaradi prevoza v Center za pridržanje. Množica je odšla za policisti in prijetimi osebami ter jih pri intervencijskih vozilih obstopila in poskušala preprečiti postopek s prijetimi osebami. Ker niso upoštevali ukaza, da prenehajo s kršitvijo, so policisti v kordonu, ki so ga postavili med intervencijska vozila in množico, po odredbi policijskega vodje, uporabili prisilna sredstva - plinski razpršilec in nato množico s skupinsko uporaba telesne sile za potiskanje in odrivanje, pri čemer so uporabili palico tonfo in ščite, potisnili nazaj, na drugo stran ceste. Tožnik [REDACTED] je bil v nadaljevanju z intervencijskim vozilom (na podlagi 66/2 člena Zakona o nalogah in pooblastilih policije (v nadaljevanju ZNPPol) je bil pred prevozom opravljen varnostni pregled) odpeljan v Center za pridržanje. Izdan in vročen mu je bil sklep o pridržanju, izdano potrdilo o odvzetih predmetih pridržani osebi, opravila v času pridržanja so razvidna iz uradnega zaznamka. Ob 17.50 je bilo pridržanje zaključeno. Za kršitev Zakona o varstvu javnega reda in miru (v nadaljevanju ZJRM 22/1) (neupoštevanje ukaza) in Zakona o nalezljivih boleznih (v nadaljevanju ZNB) 57/1/14 39-J (nedovoljeno zbiranje) mu je bil po pošti poslan plačilni nalog, ki je postal pravnomočen 2. 3. 2021. Globa v polovičnem znesku je bila plačana 24. 2. 2021.
13. Okoli 10.30 se je pred vhodom v nekdanjo tovarno Rog ponovno zbrala večja množica oseb, ko je na varovano območje poskušal zapeljati voznik s tovornim

specialnim vozilom. Množica je obstopila vozilo in poskušala preprečiti dostop na varovano območje. Zato so policisti v kordonu za vzpostavitev javnega reda in miru po odredbi policijskega vodje proti množici uporabili prisilna sredstva in sicer telesno silo - skupinska uporaba telesne sile za potiskanje, odrivanje in razdvajanje oseb, pri čemer so za potiskanje in odrivanje uporabili palico in ščite ter množico potisnili nazaj. Kljub temu je več oseb uspelo pristopiti do vozila in splezati na nakladalno ploščad vozila. Ker niso upoštevali ukazov, da sestopijo, so policisti zoper njih uporabili prisilna sredstva (plinski razpršilec, telesna sila ter sredstva za vklepanje in vezanje). Prisilna sredstva so bila uporabljena zoper štiri osebe, ki so se povzpele na vozilo in s kršitvijo kljub ukazu in opozorilom niso prenehale. Med njimi je bila tudi tožnica [REDACTED], zoper katero sta policista uporabila telesno silo. Tožnica [REDACTED] se je ob 10.44 povzpela na tovarnjak, po ukazu pomočnika komandirja tega ni upoštevala, šele ob uporabi prisilnega sredstva - telesne sile, prijem za desno roko, je sestopila s tovarnjaka, v nadaljevanju pa se je uprla izročitvi osebne dokumenta in pozivu, naj stopi do službenega vozila policije, zaradi česar je bila uporabljena telesna sila za potiskanje oseb. Na poti do vozila pa se je tožnica močno uprla in se prijetla za železno ograjo, zaradi česar je bil uporabljeno prisilno sredstvo in sicer pritisk na živčno točko na desni roki, s pomočjo prisilnega sredstva - sile za potiskanje je končno pri policijskem vozilu izročila osebno izkaznico. Izdan ji je bil plačilni nalog št. 122066324 za kršitev ZJRM 22/1 (neupoštevanje ukaza) in Zakona o osebni izkaznici (ZOIZK 24/1-1) (na vpogled ne pokaže osebni dokument). Plačilni nalog je postal pravnomočen 28. 1. 2021. Globa v polovičnem znesku je bila plačana.

14. Spornega dne je bila na kraju množica ljudi, ki je izvrševala številne kršitve: metanje steklenice v policiste, preluknjanje pnevmatik policijskih vozil, pasivno upiranje več oseb, ki so se usedle na tla in s tem onemogočale dostop in izvajanje del, metanje jajc proti varnostnikom, napad na uradno osebo. Policija je ravnala v potrebnem obsegu in ne prekomerno. Postopki Policije so bili izvedeni le s tremi od štirinajstih tožnikov: [REDACTED] erjakom, ugotavljanje identitete, telesna sila, pridržanje, plačilni nalog, [REDACTED] postopek ugotavljanja identitete, [REDACTED] telesna sila, plačilni nalog. Postopki zoper navedene tožnike in ostale udeležence so bili izvedeni zakonito, strokovno in sorazmerno. Za vsakega je bila izdelana ocena, ki navedeno izkazuje. Ostali tožniki niso bili v nobenem policijskem postopku in so tudi zato njihove navedbe in zahtevek povsem neutemeljeni.
15. Policija ni izvajala izpraznitve prostorov, niti rušenja, niti ga ni organizirala ali pri tem sodelovala, niti ni vstopala na območje. Obseg policijskih ravnanj je razviden iz priložene dokumentacije in je povezan le z interventnimi nalogami in zagotavljanjem javnega reda in miru na javnih površinah v okviru varovanja neprijavljenega javnega shoda. Časopisni članki niso verodostojen dokaz resničnega dogajanja, zato nasprotujemo njihovi dokazni vrednosti v postopku.

Drugih dokazov tožniki niso predložili zato so njihove navedbe nedokazane, tožbeni zahtevek pa je neutemeljen tudi po višini.

16. Tožniki na odgovora na tožbo prve in druge toženke niso odgovorili.

K I. točki izreka:

17. Tožba ni dovoljena.

Glede prve toženke:

18. Postopek in sojenje v upravnem sporu sta mogoče le, če so za to podane določene procesne predpostavke, na katere mora sodišče paziti ves čas postopka. Tožniki so vložili tožbo na podlagi 4. člena Zakona o upravnem sporu (v nadaljevanju ZUS-1), ki določa, da v upravnem sporu odloča upravno sodišče tudi o zakonitosti posamičnih aktov in dejanj, s katerimi organi posegajo v človekove pravice in temeljne svoboščine posameznika, če ni zagotovljeno drugo sodno varstvo (prvi odstavek 4. člena ZUS-1). Če se v upravnem sporu izpodbijajo dejanja javne oblasti, se v postopku uporabljajo določbe tega zakona, ki se nanašajo na izpodbijanje upravnega akta (drugi odstavek 4. člena ZUS-1). Gre za t.i. kvazipravni spor, ki izhaja iz drugega odstavka 157. člena Ustave RS¹ in ki ima subsidiarno naravo. Pri tem je za obravnavano zadevo bistveno, da tako kot za klasični upravni spor po 2. členu ZUS-1,² tudi za kvaziupravni spor po 4. členu ZUS-1 velja, da mora iti za oblastveno dejanje, ki ga stori bodisi državni organ ali organ lokalnih skupnosti bodisi nosilec javnih pooblastil.³ S tem povezano je načelo, da je tožba po 4. členu ZUS-1 zadnje sredstvo (*ultima ratio*), ki preprečuje, da bi prizadeta oseba ostala brez vsakršne možnosti uveljavljati sodno varstvo zoper *oblastvene organe* (op. poudarilo Upravno sodišče), kadar ti z akti in dejanji kršijo njena temeljna upravičenja.⁴

19. Sodno varstvo v upravnem sporu je torej zagotovljeno le, če je mogoče pravni akt oziroma materialno dejanje opredeliti kot oblastveno dejanje oziroma izvrševanje javne oblasti (*ex iure imperii*). Oblast se izrazi v enostranskem poseganju v pravice ali pravne interese temu odločanju ali delovanju podrejene

1 Drugi odstavek 157. člena ustave RS: Če ni zagotovljeno drugo sodno varstvo, odloča v upravnem sporu pristojno sodišče tudi o zakonitosti posamičnih dejanj in aktov, s katerimi se posega v ustavne pravice posameznika.

2 2. člen ZUS-1: V upravnem sporu odloča sodišče o zakonitosti dokončnih upravnih aktov, s katerimi se posega v pravni položaj tožnice oziroma tožnika (v nadaljnjem besedilu: tožnik). O zakonitosti drugih aktov odloča sodišče v upravnem sporu samo, če tako določa zakon. (2) Upravni akt po tem zakonu je upravna odločba in drug javnopravni, enostranski, oblastveni posamični akt, izdan v okviru izvrševanja upravne funkcije, s katerim je organ odločil o pravici, obveznosti ali pravni koristi posameznika, pravne osebe ali druge osebe, ki je lahko stranka v postopku izdaje akta.

3 1. člen ZUS-1: V upravnem sporu se zagotavlja sodno varstvo pravic in pravnih koristi posameznikov oziroma posameznikov (v nadaljnjem besedilu: posameznik) in organizacij proti odločitvam in dejanjem državnih organov, organov lokalnih skupnosti in nosilcev javnih pooblastil (v nadaljnjem besedilu: organi) na način in po postopku, ki ga določa ta zakon, če za določeno zadevo ni z zakonom zagotovljeno drugo sodno varstvo.

4 Sklep Vrhovnega sodišča I Up 155/2017 z dne 23. 5. 2018.

osebe v oblikah zapovedi, prepovedi ali ugotovitev, omejevanja ali urejanja javnopravnih razmerij oziroma nalaganja javnopravnih obveznosti. Nujno je torej, da je oblast usmerjena prav proti tej osebi s ciljem spremeniti njen položaj oziroma doseči s pooblastili predvidene ali zahtevane učinke.⁵

20. Tožniki v tožbi zatrjujejo, da jih je prva toženka nezakonito deložirala iz prostorov bivše tovarne Rog, ki jih je pričela nezakonito rušiti. Med strankami ni sporno, da je prva toženka lastnica navedenih nepremičnin.⁶ Prva toženka je sicer (mestna) občina in kot taka v skladu s 1. členom ZUS-1 lahko nastopa kot tožena stranka v upravnem sporu, vendar le, kot pojasnjeno, če izpodbijani akt oziroma dejanje predstavlja oblastno ravnanje.⁷ Zgolj ugotovitev, da je toženka lokalna skupnost, torej še ne pomeni, da (vsako) njeno delovanje do drugih subjektov pomeni oblastno delovanje.⁸
21. V odgovoru na tožbo je prva toženka obširno pojasnila in konkretno navedla pravne naslove (določbe SPZ in izvršljive sodne odločbe, izdane v posestnih in lastninskih sporih v zvezi z nepremičninami, ki predstavljajo bivšo tovarno Rog), na podlagi katerih je kot lastnica spornih nepremičnin izvršila dejanja, za katera tožniki zatrjujejo, da posegajo v njihove temeljne človekove pravice in svoboščine. Nasprotno tožniki v tožbi (po prejemu odgovorov obeh toženk nadaljnjih pripravljalnih vlog niso vložili) niso z ničemer pojasnili pravne narave navedenega delovanja prve toženke, oziroma so celo navedli, da so imeli nepremičnine v posesti na podlagi posodbenega dogovora. Po presoji sodišča navedeni pravni položaj kaže na civilnopravno razmerje, kar potrjuje tudi sklicevanje prve toženke v odgovoru na tožbo na določbe SPZ in pravnomočne odločbe pravnih sodišč, ki so bile glede spornih nepremičnin izdane v lastninskih sporih, z nekaterimi tožniki pa naj bi potekal tudi posestni spor. Do teh navedb se tožniki niso opredelili, zato njihove navedbe o oblastnosti dejanj ostajajo zgolj na ravni pavšalnega zatrjevanja. Tožniki niso z ničemer izkazali, da bi ravnanje toženke pomenilo javnopravno in oblastno odločanje oziroma oblasten poseg v njihove pravice na področju upravnega prava oziroma v okviru izvrševanja upravne funkcije.
22. Na podlagi vsega navedenega sporna dejanja toženke po presoji sodišča predstavljajo način upravljanja z njenim lastnim premoženjem in da takšna dejanja niso oblastna ravnanja, temveč ravnanje stranke kot vsakega drugega lastnika.⁹ Sodno varstvo v upravnem sporu zato ni dopustno.

⁵ Sklep Vrhovnega sodišča I Up 231/2016 z dne 1. 2. 2017 (10. točka obrazložitve).

⁶ Str. 3 in tudi str. 7 tožbe: "Nepremičnine Tovarne Rog so v formalni lasti prve toženke, vendar je, kot že poudarjeno, prva toženka uporabnikom Tovarne Rog dovolila brezplačno uporabo teh nepremičnin (posodbeni dogovor) že v letu 2006 in dejanja, ki jih je, ob asistenci policijskih enot, izvršila dne 19. 1. 2021, nimajo nobenega pravno veljavnega naslova."

⁷ Gl. tudi sklep Vrhovnega sodišča RSI Up 231/2016 z dne 1. 2. 2017 (točke 9, 10, in 11 obrazložitve).

⁸ Prim. npr. sklepa Upravnega sodišča II U 270/2018 z dne 3. 10. 2018 in III U 58/2020 z dne 17. 9. 2020 ter sklep Vrhovnega sodišča RSI Up 231/2016 z dne 1. 2. 2017 (točke 9, 10, in 11 obrazložitve).

⁹ Primerjaj npr. stališča Vrhovnega sodišča RS, ki jih je zavzelo v sklepih I Up 671/2004 z dne 17. 1. 2008, I Up 153/2014 z dne 11. 11. 2015, I Up 74/2016 z dne 13. 4. 2016, I Up 96/2017 z dne 8. 11.

23. Tega ne spremenijo navedbe tožnikov v tožbi, da so bile stavbe, v katerih so izvajali svoje dejavnosti, porušene neposredno po njihovi deložaciji in posestno varstvo posledično ni niti mogoče niti smiselno, češ da ni možen restitucijski oziroma prepovedni zahtevek, s čimer, sicer zelo pavšalno, merijo (tudi) na to, da civilno sodno varstvo ni (več) učinkovito.
24. Glede tega sodišče najprej poudarja, da mora zakonodajalec zakonsko urediti sodno varstvo vseh pravic in pravno varovanih interesov na različnih pravnih področjih tako, da določi pristojnost in pooblastila sodišč za odločanje v določeni vrsti zadev, ter posameznim področjem ponuditi ustrezne procesne rešitve.¹⁰ Sodni spor iz drugega odstavka 157. člena Ustave ni namenjen dopolnjevanju morebiti pomanjkljivih sodnih postopkov na različnih področjih prava in razreševanju obstoja pravnih praznin glede možnosti učinkovitega sodnega varstva. V primeru ugotovljenih pomanjkljivosti določenega sodnega postopka je navedeno dolžan najprej odpraviti pristojni sodnik s svojo pravno razlago in pooblastili, ki so mu na razpolago, vključno s prekinitvijo postopka in vložitvijo zahteve za ocene ustavnosti zakona pred Ustavnim sodiščem, če ugotovi, da je zakonska pomanjkljivost prerasla v njegovo protiustavnost (156. člen Ustave).¹¹ Tožniki tako ne morejo doseči sodnega varstva v upravnem sporu zgolj zato, ker zaradi dejanskih okoliščin primera posestno varstvo morebiti ne bi bilo več smiselno niti mogoče. Sodišče meni, da bi se oziroma se bo tako sama nezakonitost dejanj prve toženke kot višina morebitne odškodnine lahko presojala v sodnih postopkih pred sodišči splošne pristojnosti, in sicer bodisi v postopku zaradi motenja posesti, ki so ga po navedbah prve toženke nekateri izmed tožnikov že sprožili, o njegovem rezultatu pa sodišča niso obvestili, bodisi v rednem pravdnem postopku zaradi plačila odškodnine. Tožniki imajo torej na voljo drugo učinkovito sodno varstvo. Glede samih tožbenih zahtevkov sodišče še poudarja, da niti v tem upravnem sporu tožniki niso postavili restitucijskega ali prepovednega zahtevka in da za to, da bi bilo drugo sodno varstvo učinkovito, ni nujno, da imajo tožniki tam možnost uveljavljati povsem enak zahtevek, kot ga uveljavljajo sedaj (tj., da sodišče ugotovi, da je prva toženka posegla v njihove temeljne človekove pravice, in sicer v pravico do osebnega dostojanstva in varnosti, pravico do enakega varstva pravic, pravico do nedotakljivosti stanovanja, pravico do političnega združevanja ter pravico do svobodnega umetniškega ustvarjanja).¹² Sodnega varstva v upravnem sporu glede na to, da akti prve toženke ne predstavljajo oblastnega dejanja, ne morejo utemeljiti niti pavšalne navedbe tožnikov, da gre za *"popolno nezakonitost in samovoljnost dejanja toženih strank"* ter da je *"glede na brutalnost, brezobzirnost, širino in obseg posega toženih strank v človekove pravice in temeljne svoboščine tožnikov, zgolj posestno varstvo mnogo preozko in neustrezno"*.

2017 in I Up 40/2017 z dne 7. 2. 2018.

¹⁰ P. Golob v ZUS-1 s komentarjem, ur. E. Kerševan, GV Založba, 2019, str. 41.

¹¹ Gl. sklep Vrhovnega sodišča I Up 155/2017 z dne 23. 5. 2018 (9. točka obrazložitve).

¹² Glej npr. odločbo Ustavnega sodišča RS Up-360/09 z dne 3. 12. 2009 ter sklepe Up-2962/08 z dne 23. 6. 2009, Up-1122/12 in U-I-59/14 z dne 15. 10. 2015 in Up-438/09 z dne 24. 3. 2010.

25. Zaradi vsega navedenega je sodišče tožbo tožnikov zoper prvo toženko zavrglo na podlagi 4. točke prvega odstavka 36. člena ZUS-1 (akt, ki se izpodbija s tožbo, ni akt, ki se lahko izpodbija v upravnem sporu).

Glede druge toženke:

26. V upravnem sporu je mogoče z eno tožbo izpodbijati le en upravni akt (27. in 28. člen ter prvi odstavek 30. člena ZUS-1), tožnik pa lahko z eno tožbo uveljavlja več tožbenih zahtevkov proti istemu tožencu le, če vsi zahtevki temeljijo na isti dejanski in pravni podlagi in je za vse zahtevke pristojno isto sodišče (35. člen ZUS-1).¹³ Če tožnik vloži eno tožbo, s katero izpodbija več dokončnih upravnih aktov, zoper eno toženo stranko, sodišče pa presodi, da niso izpolnjeni pogoji za kumulacijo zahtevkov iz 35. člena ZUS-1, mora tožnika na podlagi 31. člena ZUS-1 pozvati, da odpravi pomanjkljivosti tako, da zoper tiste od izpodbijanih aktov, za katere sodišče oceni, da ne izpolnjujejo pogojev iz 35. člena ZUS-1, vloži samostojno tožbo in ga opozori na posledice, če tega ne stori. Na podlagi takega poziva ima tožnik pravico, da se sam odloči, ali bo za vsakega (oziroma za katere) od izpodbijanih aktov vložil samostojno tožbo ali ne.¹⁴ Če to velja za več izpodbijanih aktov iste tožene stranke, potem to toliko bolj velja za več izpodbijanih aktov različnih toženih strank.
27. V obravnavani zadevi so tožniki tožbo vložili zoper dve različni toženki, po presoji sodišča pa zahtevki glede obeh toženk ne temeljijo na isti niti na bistveno istovrstni pravni in dejanski podlagi. Sodišče je zato tožnike na podlagi prvega odstavka 31. člena ZUS-1 pozvalo, da pomanjkljivost odpravijo tako, da glede druge toženke vložijo samostojno tožbo, ki bo imela vse sestavine, ki jih mora tožba v upravnem sporu imeti po določbah 30. člena ZUS-1.¹⁵ Tožniki so bili v dopisu opozorjeni, da če v postavljenem roku tožba ne bo ustrezno popravljena, bo sodišče štelo, da so tožbo vložili le zoper prvo toženko, tožbo zoper drugo toženko pa bo sodišče na podlagi drugega odstavka 31. člena ZUS-1 zavrglo.¹⁶
28. Tožniki nove samostojne tožbe niso vložili, pač pa so v vlogi z dne 22. 9. 2021 navedli, da je tožba zoper obe toženi stranki vložena na isti dejanski podlagi, saj da zahtevki zoper obe stranki izvirata iz istega historičnega dogodka, v katerem sta toženki nastopali skupaj oziroma je druga toženka z uporabo prekomerne sile asistirala prvi toženki. V razmerju do tožnikov sta nastopili skupaj in v sotorilstvu izvedli nezakonit oblastveni akt, zato bi bilo treba ob smiselni uporabi določb ZPP o sotorilstvu tožbo zoper obe toženki obravnavati skupaj.
29. Takšno stališče tožnikov ni utemeljeno. Tožniki niti ne zatrjujejo, da gre za isto ali istovrstno pravno podlago, poleg tega tudi iz njihovih navedb izhaja, da

¹³ Gl. tudi sklep Vrhovnega sodišča RS I Up 512/2013 z dne 15. 5. 2014 (16. točka obrazložitve).

¹⁴ Sklepa Vrhovnega sodišča I Up 68/2008 z dne 5. 11. 2009 in I Up 237/2013 z dne 29. 8. 2013.

¹⁵ Dopis sodišča z dne 22. 7. 2021.

¹⁶ Prim. sklep VS RS I Up 237/2013 z dne 29. 8. 2013.

obema strankama dejansko očitajo različna dejanja. Ne gre torej niti za isto dejansko in pravno podlago (35. člen ZUS-1)¹⁷ niti za bistveno istovrstno dejansko in pravno podlago (2. točka prvega odstavka 191. člena ZPP). Prvi toženki namreč tožniki očitajo deložacijo ljudi in stvari ter rušenja stavb, iz tožbenih navedb pa ne izhaja, da bi druga toženka, tj. organ v sestavi MNZ Policija, sploh sodelovala pri teh dveh dejanjih. Tako tožba na več mestih navaja, da so dejanja deložacije pričeli izvajati in z njimi nadaljevali varnostniki, ki jih je najela prva toženka, Policija pa je na prizorišče prišla za njimi in jim asistirala.¹⁸ Tudi druga toženka je v odgovoru na tožbo izrecno prerekala, da bi izvajala deložacijo tožnikov in njihovih stvari, da bi izvajala rušenje stavb ali da bi nudila asistenco varnostnikom pri deložaciji tožnikov. Trdila je, da ni vstopala v nikakršna stanovanja oz. prostore za katere tožniki trdijo, da so jih uporabljali, prav tako ni posegala v njihovo pravico do združevanja. Spornega dne je le izvajala interventne naloge in naloge za zagotovitev javnega reda in miru (skupinska uporaba telesne sile za potiskanje, odpiranje in razdvajanje oseb, uporaba palice tonfe in ščitov, sredstva za vezanje in vklepanje, pridržanje, plinski razpršilec, izdaja plačilnega naloga zaradi kršitve javnega reda in miru), po tem, ko jo je o kršitvah na številko 113 obvestila varnostna služba prve toženke. Teh trditev tožniki niso prerekali. Povsem različni sta tudi pravni podlagi za dejanja prve in druge toženke. Medtem ko je sodišče za prvo toženko že presodilo, da njeno dejanje ni oblastno in ne temelji na javnopravnih normah, pač pa, med drugim, na določbah SPZ in ZzasV-1, se sodišču dvom v oblastno naravo ravnanj Policije ne poraja, še posebej, ker ta sama navaja, da je spornega dne izvajala interventne naloge in naloge za zagotovitev javnega reda in miru na podlagi ZNPPol, in sicer v potrebnem obsegu, strokovno, zakonito in sorazmerno. To pa so bistveno drugačna ravnanja in bistveno drugačna pravna podlaga kot pri prvi toženki.

30. Tožbo tožnikov je treba torej tudi glede druge toženke zavreči, in sicer na podlagi drugega odstavka 31. člena ZUS-1.¹⁹ Tožniki namreč po izrecnem pozivu sodišča zoper drugo toženko niso vložili samostojne tožbe, sodišče pa jih je predhodno opozorilo, da bo v tem primeru tožbo zoper drugo toženko zavrglo.

¹⁷ Niti ne gre za istega toženca, kakor zahteva 35. člen ZUS-1, pri čemer iz sodne prakse in pravne teorije ni povsem jasno, kako je sicer z uporabo pravil o sosporništvu na pasivni strani in uporabo določb ZPP (gl. M. Dobravec Jalen v ZUS-1 s komentarjem, ur. E. Kerševan, str. 238, 239).

¹⁸ Tako npr. za tožnika Mateja Cerjaka tožba navaja, da so ga iz objekta odstranili varnostniki, njim pa je pri "nezakonitem vpadu v prostore Tovarne Rog" s posebnimi enotami policije "asisitirala" druga toženka. Glede tožnika Vasilja Dimitrova in Žige Piliha tožba izrecno navaja, da so bili izvajalci prve toženke, tj. varnostniki, tisti, ki so ju odstranili iz spornih prostorov, in da so bili varnostniki tisti, ki so tudi tožnici Petri Šinkovec in Urošu Gustinčiču preprečili iz objektov odnesti določene stvari. Nadalje tožba za tožnika Slavka Trivkovića navaja, da so ga v prostorih obkrožili varnostniki in ga privedli na prosto, tam pa je že bila tudi Policija, ki je "nudila zaščito in asistenco varnostnikom prve toženke pri njihovem nezakonitem ravnanju". Glede samih dejanj Policije tožba navede še, da sta tožnika Tanja Maraš in Marko Jelovšek spornega dne želela vstopiti v prostore Rog, vendar so jima varnostniki in Policija to preprečili, in da je ravnanje prve toženke z zavarovanjem in uporabo prekomerne sile proti tožnikom in drugim podpornikom Avtonomne tovarne Rog omogočala in zagotavljala druga toženka s številnimi pripadniki policijskih enot na mestu dogajanja. Da je Policija prvi toženki asistirala, tožniki ponavljajo tudi v vlogi z dne 22. 9. 2021

¹⁹ Sklep Vrhovnega sodišča RS I Up 237/2013 z dne 29. 8. 2013 (12. točka obrazložitve).

31. Sodišče še pripominja, da tožniki tudi niso sledili pozivu²⁰ sodišča v okviru materialnega procesnega vodstva, da naj za vsakega tožnika posebej specificirajo, s katerimi dejanji je druga toženka posegla v katere njegove pravice. V tožbi namreč ni za vsakega tožnika posebej navedeno, s katerim dejanjem mu je Policija posegla v katero človekovo pravico. Tožba ostane le na ravni zatrjevanja, da je (tako kot prva toženka) druga toženka posegla v pravico tožnikov do osebnega dostojanstva in varnosti, pravico do enakega varstva pravic, pravico do nedotakljivosti stanovanja, pravico do političnega združevanja ter pravico do svobodnega umetniškega ustvarjanja, pri čemer se je druga toženka v odgovoru na tožbo opredelila do vsakega posameznega tožnika, ki ga je spornega dne obravnavala, in konkretno navedla vsa svoja dejanja ter izrecno prerokala navedbe tožnikov o nesorazmerni in nezakoniti uporabi sile ter posegu v njihove pravice. Na tako konkretiziran odgovor druge toženke tožniki niso odgovorili niti, kot rečeno, na izrecen poziv sodišča. Glede na vse navedeno bi bilo zato treba v vsakem primeru ugotoviti, da je tožba v delu, ki se nanaša na drugo toženko, preveč pavšalna in nekonkretizirana, da bi lahko bila utemeljena. Vendar, ker je sodišče tožbo zavrglo že iz procesnih razlogov, vse navedeno sodišče zgolj pripominja.

32. Sodišče je odločilo na nejavni seji brez opravljene glavne obravnave, ker gre za odločitev o izpolnjenosti procesnih predpostavk, sprejeto v predhodnem preizkusu tožbe.

K II. točki izreka:

33. Ker je sodišče tožbo zoper obe toženki zavrglo, stranke same trpijo svoje stroške postopka (četrti odstavek 25. člena ZUS-1).

PRAVNI POUK:

Zoper I. točko tega sklepa je dovoljena pritožba v roku 15 dni od vročitve pisnega odpravka sklepa. Pritožba se vloži priporočeno po pošti ali neposredno pri tem sodišču v zadostnem številu izvodov za sodišče in stranke.

Pritožba mora obsegati navedbo odločbe, zoper katero se vlaga, izjavo, da se odločba izpodbija v celoti ali v določenem delu, pritožbene razloge in podpis pritožnika (335. člen ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Če je pritožba nerazumljiva ali ne vsebuje vsega, kar je treba, da bi se lahko obravnavala, jo sodišče zavrže, ne da bi pozivalo vložnika, naj jo popravi ali dopolni (336. člen ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

Pritožbo se lahko vloži le po osebi, ki je opravila pravniški državni izpit (drugi odstavek 22. člena ZUS-1), sicer sodišče pritožbo kot nedovoljeno zavrže (smiselno drugi odstavek 89. člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1).

²⁰ Dopis sodišča z dne 22. 7. 2021.

Ob vložitvi pritožbe mora biti plačana sodna taksa. Če sodna taksa ni plačana niti v roku, ki ga določi sodišče v nalogu za njeno plačilo in tudi niso podani pogoji za oprostitev, odlog ali obročno plačilo sodnih taks, se šteje, da je pritožba umaknjena (tretji odstavek 105. a člena ZPP v zvezi s prvim odstavkom 22. člena ZUS-1). Zoper II. točko tega sklepa pritožba ni dovoljena (prvi odstavek 82. člena ZUS-1).

Ljubljana, 20. oktober 2021

Predsednik senata:

Jure Likar, l.r.

[Faint, illegible text, likely a signature or stamp]